

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΟΣΜΟΝ*

Τῆς κ. ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΑΓΑΛΛΟΠΟΥΛΟΥ - ΖΕΡΒΟΓΙΑΝΝΗ

Ἐπιμελητρίας Α.Β.Σ.Π., Δικηγόρου

Ἡ ἰδέα τῆς δημιουργίας ἑνὸς διεθνoῦς ὀργανισμοῦ⁽¹⁾ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς διεθνoῦς εἰρήνης ἀπησχόλησεν ἀπὸ αἰῶνων τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, δὲν ἠδυνήθη ὁμως νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ μόνον μετὰ τὴν λήξιν τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὴν ὁποίαν διεδέχθη μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ὁ Ὄργανισμὸς Ἠνωμένων Ἐθνῶν⁽²⁾.

Πρὶν ἀναφερθῶμεν εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ Ο.Η.Ε. κρίνομεν σκόπιμον νὰ ἐκθέσωμεν ὀλίγα τινὰ ἀφορῶντα τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ο.Η.Ε.

Ἡ ἰδέα τῆς ἰδρύσεως τῆς Κ.τ.Ε. ἀνεπτύχθη διαρκoῦντος τοῦ Α' Παγκοσμίου

* Ὁμιλία διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἡμέρας τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εἰς τὴν Ἀνωτάτην Βιομηχανικὴν Σχολὴν Πειραιῶς (Ὀκτώβριος 1974).

1. Αἱ Ἀμφικτυονίαι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα θεωροῦνται ὡς ὁ πρόδρομος τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν, διότι δι' αὐτῶν ἐνεκαινίσθη τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα καὶ κατεβλήθησαν προσπάθειαι διὰ τὴν συγκρότησιν ὑπερεθνικῶν συνενώσεων. Οἱ ὀργανισμοὶ ὁμοῦ οὗτοι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθoῦν ὡς ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς συνεχoῦς ἐξελίξεως. Κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν περίοδον οὐδὲν παράδειγμα διεθνoῦς ὀργανισμοῦ ἐνεφανίσθη. Μόλις μετὰ αἰῶνας τὸν 14ον αἰῶνα, εἰς τὸ ἔργον τοῦ Pierre Dubois «De recuperatione Terrae Sanctae» δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ τὸ πρῶτον σχέδιον διεθνoῦς ὀργανισμοῦ. Κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα ἔχομεν τὸ σχέδιον τοῦ Βασιλέως τῆς Βοημίας George de Podiebrad, ἀποβλέπων εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀργότερον, κατὰ μὲν τὸν 17ον αἰῶνα ὁ Emeric de Crucé καὶ ὁ Sully, κατὰ δὲ τὸν 18ον αἰῶνα ὁ Argenson, ὁ Fenelon, ὁ William Penn, ὁ J. J. Rousseau, ὁ Kant καὶ ἄλλοι προέτεινον, διὰ τῶν ἔργων τῶν, σχέδια πρὸς δημιουργίαν διεθνῶν ὀργανισμῶν. Σχετ. βλ. Claude-Albert Colliard, *Institutions des relations internationales*, Paris, 1974, σ. 20 καὶ 351, Pierre Gerbet, *Les Organisations Internationales*, Paris, 1972, σ. 8 ἐπ.

2. Κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν τεχνικῶν ἐξελίξεων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ διεθνoῦς ἐμπορίου, ἐνεφανίσθησαν οἱ πρῶτοι διεθνεῖς ὀργανισμοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὸν χαρακτήρα διοικητικῶν ἐνώσεων. Οἱ πρῶτοι τοιοῦτοι ὀργανισμοὶ ὑπῆρξαν ἡ Διεθνὴς Τηλεγραφικὴ Ἐνωσις (1865) καὶ ἡ Γενικὴ Ταχυδρομικὴ Ἐνωσις (1874), μετατραπέισα ἀργότερον (1878) εἰς τὴν Παγκόσμιον Ταχυδρομικὴν Ἐνωσιν. Σχετ. βλ. Colliard, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 352.

Πολέμου (3). Συζητηθείσα δὲ παραλλήλως πρὸς τοὺς ὄρους εἰρήνης ἀπεφασίσθη ἡ ἴδρυσις τῆς Κ.τ.Ε. τὴν 28ην Ἀπριλίου 1919 καὶ ἀνεγράφη εἰς τὴν Συνθήκην τῶν Βερσαλλίων. Οὕτως ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ Συμφώνου τῆς Κ.τ.Ε. συγχρόνως μὲ τὴν Συνθήκην τῶν Βερσαλλίων, τὴν 10ην Ἰανουαρίου 1920.

Ἡ Κ.τ.Ε. ἔχουσα ὡς ὄργανα τὸ Συμβούλιον, τὴν Συνέλευσιν καὶ τὴν Γενικὴν Γραμματείαν, εἶχεν ὡς ἀποστολὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν διατήρησιν τῆς διεθνούς εἰρήνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τόνωσιν τῆς διεθνούς συνεργασίας εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἡ Κ.τ.Ε. διετηρήθη μέχρι τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1946, ὅτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 21ης ἐπισήμου συνόδου τῆς, μετεβίβασε τὴν ἀποστολὴν τῆς εἰς τὸν Ο.Η.Ε.

Ἡ Κ.τ.Ε. ἀπέτυγεν εἰς τὸ ἔργον τῆς. Βεβαίως εἶχεν αὐτὴ ἐπιτυχεῖς παρεμβάσεις, ἀλλὰ τοῦτο εἰς συγκρούσεις μικρᾶς σχετικῶς σημάσιος (4). Εἰς διεθνεῖς συγκρούσεις ὅμως σημαντικᾶς ἢ μεσολάβησις τῆς ἐστέφη ὑπὸ ἀποτυχίας. Ἡ Κ.τ.Ε. παρέμεινεν ἀνίσχυρος κατὰ τὴν παραβίασιν τῆς Συνθήκης εἰρήνης ὑπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ 1935 καὶ 1936, κατὰ τὸν Ἰσπανικὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ κατὰ τὸν διαμελισμὸν τῆς Τσεχοσλοβακίας τὸ 1938.

Ἀπὸ ἀδυναμίαν εἰς ἀδυναμίαν κατέληξεν ἡ Κ.τ.Ε. οὐδὲν νὰ ἀντιπροσωπεύη εἰς τὴν διεθνή δραστηριότητα. Ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποτρέψη, ἐπέφερε τὸν θάνατόν τῆς. Τότε, διαρκοῦντος τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καὶ ἐνῶ ἔβαινε πρὸς διάλυσιν ἡ Κ.τ.Ε., αἱ κατὰ τῶν φασιστικῶν δυνάμεων μαχόμεναι δυνάμεις ἐσκέφθησαν τὴν δημιουργίαν ἑνὸς νέου διεθνούς ὀργανισμοῦ.

Ὁ Χάρτης τοῦ Ἀτλαντικοῦ τῆς 14ης Αὐγούστου 1941 ὑπογραφεῖς ὑπὸ τῆς Μεγ. Βρεταννίας — μόνης τότε ἐν πολέμῳ κατὰ τῆς Γερμανίας — καὶ τῶν Η.Π.Α. — πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν εἰς τὸν πόλεμον — ἀπηρρίθμει τὰς δημοκρατικὰς ἀρχὰς αἱ ὁποῖαι ἔδει νὰ ἰσχύσουν μετὰ τὰς ἐχθροπραξίας εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις. Ἄν καὶ ὁ Χάρτης οὐδὲν τὸ συγκεκριμένον διὰ τὴν ἴδρυσιν διεθνούς ὀργανισμοῦ ὥριζεν, ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας οὗτος διεκήρυσεν, ὡς π.χ. διεθνῆς ἀσφάλεια, γενικὴ μείωσις ἐξοπλισμῶν, διεθνῆς συνεργασία δι' οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόοδον, συνάγεται ὅτι ἡ ἴδρυσις ἑνὸς νέου διεθνούς ὀργανισμοῦ ἦτο ἀπαραίτητος.

Μετὰ δὲ τὴν εἰσόδον εἰς τὸν πόλεμον τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὸ 1941, ὑπεγράφη μία δῆλωσις τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εἰς τὴν Οὐάσιγκτων τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1942 ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων 26 ἐμπολέμων κρατῶν κατὰ τοῦ Ἄξονος.

3. Διὰ τοῦ 14ου σημείου τοῦ Διαγγέλματος του, τὴν 8.11.1918, πρὸς τὸ Ἀμερικανικὸν Κογκρέσσον ὁ Πρόεδρος Οὐίλσον ἐξήτησε τὴν σύστασιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἡ ὁποία θὰ εἶχεν ὡς ἀντικείμενον τὴν παροχὴν ἀμοιβαίων ἐγγυήσεων πολιτικῆς καὶ ἑδαφικῆς ἀνεξαρτησίας ὅσον τῶν μικρῶν, ὅσον καὶ τῶν μεγάλων Κρατῶν.

4. Ὡς π.χ. ὑπόθεσις Βίλνα μεταξὺ Λιθουανίας καὶ Πολωνίας (1920), Ἑλληνοβουλγαρικὴ διαφορὰ (1925), διαφορὰ μεταξὺ Κολομβίας καὶ Περού (1935), διαφορὰ μεταξὺ Βολιβίας καὶ Παραγουάης (1938).

Ἀκολουθῶς, ἡ δῆλωσις τῆς Μόσχας, ὑπογραφεῖσα τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου 1943, προέβλεπε τὴν ἀνάγκην ἰδρύσεως διεθνοῦς ὀργανισμοῦ θεμελιωμένου ἐπὶ τῆς κυριάρχου ἰσότητος ὄλων τῶν κρατῶν — μεγάλων ἢ μικρῶν — πρὸς τὸν σκοπὸν διατηρήσεως τῆς διεθνοῦς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας.

Αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ προσδιωρίσθησαν κατὰ τὴν Συνδιάσκεψιν τοῦ Dumbarton Oaks ἐν Η.Π.Α. τὸ φθινόπωρον τοῦ 1944 (Αὐγούστος - Ὀκτώβριος 1944) μεταξύ ἐκπροσώπων τῶν Η.Π.Α., Ε.Σ.Σ.Δ., Κίνας καὶ Μεγ. Βρετανίας.

Ἐν συνεχείᾳ, κατὰ τὴν Συνδιάσκεψιν τῶν ἀρχηγῶν τῶν Κυβερνήσεων τῆς Μεγ. Βρετανίας, Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ Η.Π.Α. ἐν Γιάλτα, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1945, ἀφ' ἧς ἐξητάσθησαν καὶ συνεπληρώθησαν αἱ προτάσεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν διεθνή ὀργανισμόν, ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις Συνδιασκέψεως τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, τῶν ὑπογραψάντων, ὡς προανέφερον, τὴν Δῆλωσιν τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1942. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης, ἦτις συνῆλθεν εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον τῶν Η.Π.Α. ἀπὸ Ἀπριλίου μέχρις Ἰουνίου 1945, ὑπεγράφη ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ὡς καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου, οἱ ὅποιοι ἐτέθησαν ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς 24ης Ὀκτωβρίου 1945. Δι' αὐτὸ ἡ 24η Ὀκτωβρίου εορτάζεται κατ' ἔτος ὡς ἡμέρα τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Κατὰ τὴν γνώμην δὲ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ο.Η.Ε. (9) ἡ ἐπέτειος αὕτη θὰ πρέπει «να ἀποτελῇ εὐκαιρίαν διὰ τὰς Κυβερνήσεις νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν πίστιν τῶν εἰς τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν».

Οἱ σκοποὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν, τοῦ ὁποίου τὰ Κράτη - Μέλη ἀνέρχονται σήμερον εἰς 138, εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Ἡ διατήρησις τῆς διεθνοῦς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας, 2) Ἡ ἀνάπτυξις φιλικῶν σχέσεων μεταξύ τῶν Ἐθνῶν, βασιζομένων εἰς τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, 3) Ἡ ἐπιτευξις διεθνοῦς συνεργασίας διὰ τὴν λύσιν διεθνῶν προβλημάτων οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, ἐκπολιτιστικῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς φύσεως, ἡ προαγωγή καὶ ἐνθάρρυνσις τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰς θεμελιώδεις ἐλευθερίας διὰ πάντας, ἄνευ διακρίσεως φυλῆς, φύλου, γλώσσης ἢ θρησκείας. Ὡς τελευταῖος δὲ σκοπὸς ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἡ ἐναρμόνισις τῆς δράσεως τῶν Ἐθνῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν κοινῶν τούτων σκοπῶν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Διεθνοῦς τούτου Ὀργανισμοῦ.

Ὁ Ο.Η.Ε., μὴ ἀποτελῶν ὑπερκράτος, βασιζέται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κυριάρχου ἰσότητος ὄλων τῶν Μελῶν του. Τὰ Μέλη του δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐξασφαλισθῶσιν εἰς ἅπαντας τὰ δικαιώματα καὶ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα ἀπορροεῦν ἐκ τῆς ιδιότητός των ὡς Μελῶν, ὀφείλουν νὰ ἐκπληροῦν καλῆ τῇ πίστει τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ἀναλαμβανομένας ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὸν Χάρτην τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

5. Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις διετύπωσε τὴν γνώμην ταύτην τὸ 1971, εἰς τὴν 26ην σύνοδον τῶν ἐργασιῶν τῆς.

Μετά την διατύπωση των σκοπών και των αρχών του Ο.Η.Ε. θά αναφερθώμεν ἀφ' ενός μὲν εἰς τὴν διάρθρωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὰς δραστηριότητάς του.

A. ΔΙΑΡΘΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Κύρια ὄργανα τοῦ Ο.Η.Ε. εἶναι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις, τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, τὸ Οἰκονομικὸν καὶ Κοινωνικὸν Συμβούλιον, τὸ Συμβούλιον Κηδεμονιῶν, ἡ Γραμματεία καὶ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον.

α. Γενικὴ Συνέλευσις

Εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν συμμετέχουν ἅπαντα τὰ Μέλη τοῦ Ο.Η.Ε. διαθέτον ἕκαστον μίαν ψήφον (6). Αἱ ἀρμοδιότητες τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εἶναι λίαν ἐκτεταμέναι, διότι αὕτη εἶναι ἀρμοδία νὰ συζητήσῃ οἰοδήποτε ζήτημα ἢ θέμα ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἢ σχετιζόμενον μὲ τὰς ἐξουσίας καὶ καθήκοντα οἰοδήποτε ἐκ τῶν εἰς τὸν Χάρτην προβλεπομένων ὀργάνων. Οὕτω δύναται ἡ Γενικὴ Συνέλευσις νὰ ἐξετάζῃ ζητήματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης, εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν, εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ἀποικιοκρατίας, εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου κλπ.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ἔναντι τῆς Γραμματείας, τοῦ Οἰκονομικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ τοῦ Συμβουλίου Κηδεμονιῶν εὐρίσκεται εἰς πλεονεκτικὴν θέσιν, διότι αὕτη, ἀφ' ενός μὲν δύναται ν' ἀπευθύνῃ ὁδηγίας εἰς τὰ μέλη τῆς Γραμματείας, καὶ δὴ εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα, καὶ νὰ ἀναθέτῃ εἰς τὸ Οἰκονομικὸν καὶ Κοινωνικὸν Συμβούλιον ὡς καὶ εἰς τὸ Συμβούλιον Κηδεμονιῶν τὴν ἐκπόνησιν συγκεκριμένων μελετῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ αὕτη δέον νὰ ἐγκρίνῃ ὠρισμένας ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἄνω ὀργάνων (7).

Ὅσον ἀφορᾷ ὁμως τὴν θέσιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἔναντι τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, αὕτη εἶναι διάφορος. Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ὁδηγίας, ἀλλὰ μόνον συστάσεις, τὰς ὁποίας τοῦτο εἶναι ἐλεύθερον νὰ ἀκολουθήσῃ ἢ ὄχι. Ὁ περιορισμὸς ἐξ ἄλλου τῆς ἀρμοδιότητος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἔναντι τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας σαφῶς προκύπτει ἐκ ρητῆς διατάξεως τοῦ Χάρτου, καθ' ἣν : «Ἐφ' ὅσον τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἀσκή ἐν σχέσει πρὸς οἰανδήποτε διαφορὰν ἢ κατάστασιν τὰ καθήκοντα τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ Χάρτου, ἡ Γενικὴ Συνέλευσις δὲν δύναται νὰ ὑποβάλλῃ προτάσεις ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἐν λόγω διαφορὰν ἢ κατάστασιν, ἐκτὸς ἐὰν ζητήσῃ τοῦτο τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας» (8).

Ἄλλαι ἀρμοδιότητες τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εἶναι ἡ ἐκλογή τῶν μὴ μονί-

6. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἐπὶ σοβαρῶν ζητημάτων λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν δύο τρίτων τῶν παρόντων καὶ ψηφίζοντων (ἄρθρ. 18 παραγρ. 2 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν).

7. Σχετ. βλ. Charles Chaumont, L'O.N.U., Paris, 1974, σ. 32.

8. Ἄρθρ. 12 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

μών Μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας, των Μελών του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου ως και του Συμβουλίου Κηδεμονιών και η συμμετοχή εις την ύπόδειξιν των Μελών του Διεθνούς Δικαστηρίου. Τέλος σημαντική άρμοδιότης της είναι η συνισταμένη εις την εξέτασιν και έγκρισιν του προϋπολογισμού του Οργανισμού.

β. Συμβούλιον Ασφαλείας

Το Συμβούλιον Ασφαλείας άπαρτίζεται εκ 15 μελών, εκ των οποίων τα 5 είναι μόνιμα και τα 10 μή μόνιμα. Μόνιμα μέλη είναι αι Η.Π.Α., Ε.Σ.Σ.Δ., Κίνα (9), Μεγ. Βρετανία και Γαλλία.

Αί έξουσίαι του Συμβουλίου Ασφαλείας επεκτείνονται εις περιορισμένον, πλην όμως βασικόν τομέα, τόν της διατηρήσεως της διεθνούς ειρήνης και ασφαλείας.

Έντός του Συμβουλίου έκαστον Μέλος διαθέτει μίαν ψήφον. Διά την λήσιν αποφάσεων επί διαδικαστικών ζητημάτων απαιτούνται 9 ψήφοι. Έπί των σοβαρών όμως προβλημάτων αι αποφάσεις του δέν είναι δυνατόν να ληφθούν εάν δέν επιτευχθί όμοφονία των μονίμων Μελών. Τοϋτο είναι τό προνόμιον του νετο των μεγάλων δυνάμεων, τό όποιον συχνάκις άπετέλεσεν αίτιαν παραλυσίας του Συμβουλίου (10).

Πρός καταπολέμησιν δε της καταχρηστικής άσκήσεως του δικαιώματος του νετο υπό των μονίμων Μελών, δι' άποφάσεως της Γενικής Συνελεύσεως των Ηνωμένων Έθνών της 3ης Νοεμβρίου 1950, γνωστής ως «Ένώσεως διά την διατήρησιν της ειρήνης» άπεφασίσθη όπως έν η περιπτώσει τό Συμβούλιον Ασφαλείας, λόγω μη επιτευξεως όμοφονίας των μονίμων Μελών, άδυνατή να εκπληρώσει την κυρίαν αύτου ύποχρέωσιν της διατηρήσεως της διεθνούς ειρήνης και ασφαλείας, θά εξέταζή πάραυτα την ύπόθεσιν ή Γενική Συνέλευσις, ήτις θά προβαίνη προς τά Μέλη εις τάς καταλλήλους συστάσεις διά τά ληπτέα μέτρα. Έν αντίθεσει όμως προς τό Συμβούλιον Ασφαλείας δικαίωμα λήψεως άποφάσεως δέν έχει ή Γενική Συνέλευσις.

γ. Οικονομικόν και Κοινωνικόν Συμβούλιον

Το Οικονομικόν και Κοινωνικόν Συμβούλιον άποτελείται έξ 27 Μελών

9. Από του τέλους του 1949, ότε έγινε τό ή Κίνα Λαϊκή Δημοκρατία έγινε ήθη πρόβλημα εκπροσώπησεως της εις τόν Ο.Η.Ε. Η κυβέρνησις του Τσάγγκ-Κάι-Σέκ, έγκατασταθείσα εις την νήσον Φορμόζαν έξηκολούθησε να εκπροσώπη την Κίναν εις τόν Ο.Η.Ε., ού μόνον εις την Γενικήν Συνέλευσιν, αλλά και εις τό Συμβούλιον Ασφαλείας. Μόλις δε από της 28ης Οκτωβρίου 1971 ή Γενική Συνέλευσις του Ο.Η.Ε. άνεγνώρισε τούς αντιπροσώπους της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας ως τούς «μόνους νομίμους αντιπροσώπους της Κίνας εις τά Ηνωμένα Έθνη» και άπεφάσισε «να εκδιώξη άμέσως τούς αντιπροσώπους του Τσάγγκ-Κάι-Σέκ από την θέσιν την όποιαν κατείχον εις τόν Ο.Η.Ε. και όλας τάς σχετιζόμενας με αυτόν οργανώσεις. Σχετ. βλ. Colliard, ένθ' άνωτ., σ. 374 έπ.

10. Βλ. σχετ. Κωνστ. Εϋσταθιάδου, Διεθνές Δίκαιον, τεϋχος Β', Αθήναι, 1971, σ. 53, Colliard, ένθ' άνωτ., σ. 396 έπ.

ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως διὰ περίοδον τριῶν ἐτῶν. Αἱ ἀρμοδιότητές των ἐπεκτείνονται εἰς τοὺς οἰκονομικόν, κοινωνικόν, ἐκπαιδευτικόν τομέα ὡς καὶ τὸν τοιοῦτον τῆς δημοσίας ὑγείας. Τὸ Συμβούλιον τοῦτο δύναται νὰ ἀπευθύνῃ συστάσεις ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ Κράτη - Μέλη ἢ νὰ συγκαλῆ διεθνή συνέδρια ἐπὶ θεμάτων τῆς ἀρμοδιότητός του.

Οὗτω τὸ Οἰκονομικόν καὶ Κοινωνικόν Συμβούλιον εἶναι ἀφ' ἐνός μὲν ὄργανον μελέτης τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων, προπαρασκευάζον εἰς τὸν τομέα τοῦτον τὰς ἀποφάσεις τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἀφ' ἐτέρου δὲ εἶναι ὄργανον ἐλέγχου καὶ συντονισμοῦ τῆς δράσεως τῶν ἐξειδικευμένων ὁργανώσεων (11).

Ἐν συμπεράσματι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ Οἰκονομικόν καὶ Κοινωνικόν Συμβούλιον εἶναι ὄργανον προεργασίας, συντονισμοῦ καὶ ἐκτελέσεως ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ πεδίου (12).

δ. Συμβούλιον Κηδεμονίας.

Τὸ Συμβούλιον Κηδεμονίας ἀποτελεῖ κληρονομίαν τῆς Κ.τ.Ε. τείνον σήμερον πρὸς ἐξαφάνισιν (13). Τὸ Συμβούλιον Κηδεμονίας εἶναι ἀρμόδιον διὰ τὸν ἐλεγχον τοῦ καθεστώτος τῆς κηδεμονίας. Λέγοντες δὲ «καθεστῶς κηδεμονίας» ἐννοοῦμεν τὸν θεσμόν ἐκεῖνον, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὠρισμένα ἀνεπτυγμένα Κράτη ἀναλαμβάνουν τὴν διοίκησιν καὶ ἐποπτείαν χωρῶν μὴ εἰσέτι ἀρκοῦντως ἀνεπτυγμένων διὰ νὰ αὐτοδιοικηθοῦν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ κατευθύνουν τὰς χώρας ταύτας πρὸς τὴν πολιτικὴν, οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν τῶν τελειοποίησιν.

Ἡ Διοικοῦσα Ἀρχὴ ἐκάστης ὑπὸ Κηδεμονίαν χώρας, διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ Συμβουλίου Κηδεμονίας ἀπαντᾷ εἰς ὑπ' αὐτοῦ διατυπωθῆν ἐρωτηματολόγιον, σχετικῶς μὲ τὴν πολιτικὴν, οἰκονομικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν πρόοδον τῶν κατοίκων τῆς καὶ ὑποβάλλει ἐτησίαν ἔκθεσιν εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν.

ε. Γραμματεία

Ἡ Γραμματεία εἶναι διοικητικόν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ διεθνῶν ὑπαλλήλων, προΐσταμένου τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως, ὅστις δὲν ἔχει μόνον διοικητικὰς ἀρμοδιότητας καὶ ἀρμοδιότητος τὰς ὁποίας τοῦ ἀναθέτουν τὰ λοιπὰ ὄργανα, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ἐπὶ πάσης ὑποθέσεως, ἥτις κατὰ τὴν γνώμην του δύναται νὰ ἀπειλήσῃ τὴν διατήρησιν τῆς διεθνούς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας.

Οὗτως εἰς τὸν τομέα τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας ἡ Γενικὴ Συνέλευσις καὶ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ ἐμπιστεύωνται εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα σημαντικὰς ἀποστολάς, ἰδίᾳ δὲ, συζητήσεις καὶ

11. Τοιαῦται ἐξειδικευμένα ὄργανάσεις εἶναι αἱ τοπικαὶ οἰκονομικαὶ ἐπιτροπαί, τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ο. Η. Ε. διὰ τὴν ἀνάπτυξιν, τὸ Ταμεῖον τοῦ Ο. Η. Ε. διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν κ.ἄ.

12. Βλ. σχετ. Εὐσταθιάδου, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 58.

13. Βλ. σχετ. Colliard, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 175 ἐπ.,

οι εννεοήσεις με τὰ διιστάμενα Κράτη, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν τῶν. Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς θεωρεῖται ὡς μία διεθνῆς προσωπικότης ἀρμοδία νὰ συντελεῖ, ὅπου τοῦτο ἀπαιτεῖται, εἰς τὴν διατήρησιν τῆς διεθνοῦς εἰρήνης.

Αἱ ἐνέργειαι δὲ τοῦ Γεν. Γραμματέως δέον νὰ διέπωνται ὑπὸ ἀμεροληψίας καὶ διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος. Τοῦτο ἐξ ἄλλου σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ Χάρτου ὀρίζοντος ὅτι «κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τῶν ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καὶ τὸ προσωπικὸν δὲν θὰ ζητῶσι οὐδὲ θὰ λαμβάνωσι ὁδηγίας ἀπὸ οἰανδῆποτε Κυβέρνησιν ἢ ἀπὸ οἰανδῆποτε ἄλλην Ἀρχὴν ξένην πρὸς τὸν Ὅργανισμὸν». (14).

στ. Διεθνὲς Δικαστήριον

Τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον, ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ ὑπὸ τῆς Κ.τ.Ε. ἰδρυθέντος τὸ 1920 Διαρκοῦς Δικαστηρίου τῆς Διεθνοῦς Δικαιοσύνης, εἶναι τὸ κύριον δικαστικὸν ὄργανον τοῦ Ο.Η.Ε.

Τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον ἐδρεύει ἐν Χάγῃ καὶ συγκροτεῖται ἐκ 15 δικαστῶν ἐκλεγομένων ὁμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας δι' ἐννέα ἔτη (15). Ἡ ἐκλογή τῶν δικαστῶν γίνεται μεταξὺ τῶν προσώπων τοῦ μεγαλυτέρου ἠθικοῦ κύρους, τὰ ὅποια συγκεντροῦν τὰς ἀπαιτουμένας ἰδιότητας διὰ τὴν ἄσκησιν εἰς τὰς οἰκείας αὐτῶν χώρας τῶν ἀνωτάτων δικαστικῶν λειτουργημάτων καὶ τὰ ὅποια εἶναι νομομαθεῖς ἀνεγνωρισμένης ἐπιστημονικῆς ἀξίας ἐπὶ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου (16), αὕτη ἐκτείνεται ἐπὶ πασῶν τῶν υποθέσεων τῶν υποβαλλομένων αὐτῷ ὑπὸ τῶν διαδίκων καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν υποθέσεων τῶν εἰδικῶς προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἢ ὑπὸ τῶν Συνθηκῶν καὶ Συμβάσεων ἐν ἰσχύϊ.

Τὸ Διεθνὲς ὁμῶς Δικαστήριον, ἐκτὸς τῶν ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας τοῦτο ἐκδίδει ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὸ υποβαλλομένων διαφορῶν, ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ γνωμοδοτῇ ἐπὶ παντὸς νομικοῦ ζητήματος, τὸ ὅποιον τοῦ υποβάλλει ἢ Γενικῆ Συνέλευσις, τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἢ ἕτερα ὄργανα ἢ εἰδικευμένα ὀργανώσεις, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως (17).

Πάντα τὰ Μέλη τοῦ Ο.Η.Ε. ἀποτελοῦν αὐτοδικαίως συμβαλλόμενα μέρη εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ Κράτος μὴ Μέλος τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν δύναται νὰ γίνῃ συμβαλλόμενον μέρος εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου, ὑπὸ ὄρους καθοριζομένους ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῇ προτάσει τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας (18).

14. Ἄρθρ. 100 παρ. 1 τοῦ Καταστ. Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

15. Ἄρθρα 3, 4 καὶ 11 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου.

16. Σχετ. βλ. ἄρθρ. 34 ἐπ. τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου.

17. Σχετ. βλ. ἄρθρ. 65 παρ. 1 τοῦ Καταστ. τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 96 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

18. Βλ. ἄρθρ. 93 τοῦ Καταστ. τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου.

Β. ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Τὰς δραστηριότητας τοῦ Ο.Η.Ε. δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν εἰς δραστηριότητος ἀφορῶσας εἰς τὸν τομέα α) τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης, β) τῆς καταργήσεως τῆς ἀποικιοκρατίας, γ) τῆς οικονομικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου καὶ τέλος δ) εἰς τὸν τομέα τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

α. Διατήρησις εἰρήνης

Εἰς τὰς δραστηριότητας τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης, ὑπάγονται ἀφ' ἑνὸς μὲν αἱ εἰρηνικαὶ διευθετήσεις τῶν διαφορῶν καὶ αἱ ἐνέργειαι ἐν περιπτώσει ἀπειλῆς τῆς εἰρήνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ.

1α. Εἰρηνικὴ διευθέτησις τῶν διαφορῶν

Συμφώνως πρὸς ρητὴν διάταξιν τοῦ Χάρτου πάντα τὰ Μέλη ὀφείλου νὰ διακανονίσωσι τὰς διεθνῆς των διαφορὰς δι' εἰρηνικῶν μέσων κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἡ διεθνὴς εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια νὰ μὴ τίθενται ἐν κινδύνῳ.

Τὰ Κράτη διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν των ὑποχρεοῦνται νὰ χρησιμοποιοῦν πρωτίστως διαδικασίας, ὡς ἡ διαπραγμάτευσις, ἡ ἔρευνα, ἡ μεσολάβησις, ἡ συνδιαλλαγή, ἡ διαιτησία καὶ ὁ δικαστικὸς διακανονισμὸς ἢ νὰ προσφεύγουν εἰς τοπικὰς ὀργανώσεις ἢ διευθετήσεις ἢ ἄλλα εἰρηνικὰ μέσα τῆς ἐκλογῆς των. Οὕτω σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ Χάρτου, ὅτι δύνανται νὰ ὑπάρξουν μέθοδοι εἰρηνικῶν διακανονισμῶν χωρὶς νὰ θεθοῦν εἰς λειτουργίαν αἱ εἰδικαὶ διαδικασίαι τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν (19).

Ἡ παρέμβασις ὁμῶς τοῦ ὀργανισμοῦ δὲν ἀποκλείεται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἔχουν λάβει χώραν προσπάθειαι διακανονισμοῦ ἐκτὸς τοῦ Ο.Η.Ε.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου I τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν «σκοπὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εἶναι νὰ διατηρῶσι τὴν διεθνήν εἰρήνην καὶ ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τοῦτο νὰ λαμβάνωσι τελεσφόρα συλλογικὰ μέτρα διὰ τὴν πρόληψιν καὶ ἀποτροπὴν τῶν ἀπειλῶν κατὰ τῆς εἰρήνης...»

Οὕτως ἐὰν μία διαφορά μεταξὺ δύο ἢ πλειόνων Κρατῶν εἶναι δυνατόν διὰ τῆς παρατάσεώς της νὰ θέσῃ ἐν κινδύνῳ τὴν διατάραξιν τῆς διεθνούς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας, τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας δύναται νὰ καλέσῃ τὰ Κράτη νὰ λύσωσι τὰς διαφορὰς των διὰ τῶν κλασσικῶν τρόπων τοῦ διεθνούς δικαίου, ὡς διὰ διαπραγματεύσεων, συνδιαλλαγῶν κ.τ.λ.

Τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη ἐχρησιμοποίησαν πολλὰκις εἰς τὴν πρᾶξιν κλασσικὰς μεθόδους ρυθμίσεως τῶν διαφορῶν, ὡς συνδιαλλαγὴν ἢ μεσολάβησιν (20).

19. Βλ. σχετ. Ἐμμ. Ρούκουνα, Μεσολάβησις καὶ Συνδιαλλαγή εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, Ἀθῆναι, 1968, σ. 61.

20. Τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας εἶχεν ὀρίσει ὡς μεσολαβητὴν εἰς τὴν Παλαιστίνην κατὰ τὴν σύγκρουσιν μεταξὺ Ἰσραὴλ καὶ Ἀραβικῶν Χωρῶν τὸν κόμητα F. Bernadotte καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του τὸν R. Bunche (1948). Οὕτως ἐπετεύχθη ἡ σύναψις μιᾶς πρώτης συμφωνίας ἐκεχυρίας.

1β. Ἐνέργειαι ἐν περιπτώσει ἀπειλῆς τῆς εἰρήνης, διαταράξεως τῆς εἰρήνης καὶ ἐπιθετικῶν πράξεων

Εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας διαπιστοὶ ὑπαρξῖν ἀπειλῆς κατὰ τῆς εἰρήνης, διατάραξιν τῆς εἰρήνης ἢ ἐπιθετικὴν πράξιν, δύναται νὰ προβαίη οὐχὶ μόνον εἰς συστάσεις, ἀλλὰ νὰ λάβῃ καὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλουν ὑποχρεώσεις εἰς τὰ Κράτη-Μέλη.

Ποῖαι ὁμως αἱ συνέπειαι ἐν περιπτώσει μὴ σεβασμοῦ ὑπὸ τῶν μελῶν τῶν εἰς αὐτὰ ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων; Τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἔχει δικαίωμα ἐπιβολῆς οἰκονομικῶν κυρώσεων κατὰ τοῦ Κράτους, τοῦ μὴ σεβομένου τὰς ἀποφάσεις του (21). Τοιαῦται ἐπεβλήθησαν εἰς τὴν Νότιον Ροδεσίαν, Κράτος ἐφαρμοζόν τὸ Apartheid (22). Ἐν προκειμένῳ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας συνέστησε καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπεφάσισεν ὅπως ὅλα τὰ Κράτη-Μέλη τοῦ Ο.Η.Ε. διακόψουν παντὸς εἴδους ἐμπορικὰς καὶ οἰκονομικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Κράτους τούτου πρὸς τὸν σκοπὸν ἀλλαγῆς τοῦ ἐν αὐτῷ καθεστώτος καὶ ἐξαναγκασμὸν τοῦ πρὸς συμμόρφωσιν εἰς τὴν Διακήρυξιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Κατὰ τὸν Χάρτην, αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, ἐν περιπτώσει μὴ σεβασμοῦ τῶν ἀποφάσεών του εἶναι ἐτι εὐρύτεραι, δυναμένου τούτου νὰ λάβῃ καὶ στρατιωτικῆς φύσεως μέτρα διὰ τὴν διατήρησιν ἢ ἀποκατάστασιν τῆς διεθνoῦς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας, δι' ἐνόπλων δυνάμεων τιθεμένων εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὑπὸ τῶν Κρατῶν-Μελῶν. Οὕτω κατὰ τὸν Χάρτην θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὁ Ο.Η.Ε. μίαν πραγματικὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, σχηματιζομένην διὰ συνεισφορᾶς τῶν Κρατῶν. Προεβλέπετο δὲ ἀκόμη καὶ ἡ ὑπαρξὶς Ἐπιτροπῆς Στρατιωτικοῦ Ἐπιτελείου, ἐξαρτωμένης ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας. Μέχρι στιγμῆς ὁμως δὲν ἐπετεύχθη συμφωνία μετὰ τῶν μεγάλων δυνάμεων διὰ τὴν δημιουργίαν πραγματικῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως τοῦ Ο.Η.Ε. (23). Τοῦτο βεβαίως ἀποτελεῖ ἀσθενὲς σημεῖον τοῦ Διεθνoῦς τούτου Ὄργανισμοῦ. Πρόσφατον παράδειγμα ἔχομεν τὸ τῆς Κύπρου, ἐνθα, ἂν καὶ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἐξέδωκεν ἀπὸ τῆς 20ῆς Ἰουλίου καὶ ἐντεῦθεν ἐπτὰ ἀποφάσεις (24), δὲν ἐγένοντο αὗται σεβασταὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων. Μόνον ἂν ὑπῆρχε πραγματικὸς διεθνῆς στρατὸς τοῦ Ο.Η.Ε. θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλλῃ διὰ τῆς βίας τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφάσεων τούτων εἰς τοὺς Τούρκους.

Ἄντι τῆς δημιουργίας ὁμως τοιαύτης στρατιωτικῆς δυνάμεως ὑφίστανται αἱ εἰρηνευτικαὶ δυνάμεις τοῦ Ο.Η.Ε., ἀποτελούμεναι ἀπὸ στρατιωτικὰς μονάδας,

Διάφοροι μεσολαβηταὶ ὠρίσθησαν διαδοχικῶς διὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ λύσουν, ἄνευ ἐπιτυχίας ὁμως, τὰς διαφορὰς μετὰξὺ Ἰνδίας καὶ Πακιστάν ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ Κασιμίρ. Σχετ. βλ. Ἐμμ. Ρούκουνα, ἐνθ. ἄνωτ., σ. 118 ἐπ.

21. Ἄρθρ. 41 τοῦ Καταστατ. Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

22. Ὁ ὁρος «apartheid», εἰλημμένος ἐκ τῆς ἀφρικανικῆς γλώσσης, ὑποδηλοῖ τὴν πολιτικὴν τοῦ φυλετικοῦ διαχωρισμοῦ.

23. Chaumont, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 69 ἐπ., Colliard, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 401, Gerbet, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 77 ἐπ.

24. Ἀποφ. ὑπ' ἀριθ. 353-360 τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας.

τάς όποίας θέτουν εις τήν διάθεσιν του Ο.Η.Ε. χώραι μη περιλαμβανόμεναι εις τάς μεγάλας δυνάμεις. Αί δυνάμεις αὐται όμως δέν εἶναι δυνατόν νά χρησιμοποιηθοῦν ὡς στρατός ἐπιβολῆς. Αὐται δύνανται νά χρησιμοποιήσουν βίαν μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, εὐρισκόμεναι ἐν ἀμύνη⁽²⁵⁾. Τοιαύτας δυνάμεις ἐχρησιμοποίησεν ὁ Ο.Η.Ε. τὸ 1956 μετὰ τήν κρίσιν του Σουέξ καί τήν Ἰσραηλινὴν προώθησιν εἰς τὸ Αἴγυπτιακὸν ἔδαφος καί τὸ 1960 εἰς τὸ Κογκό⁽²⁶⁾. Τὸ 1964 δέ, τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἐδημιούργησεν εἰρηνευτικὴν δυνάμιν διὰ τήν διατήρησιν τῆς εἰρήνης καί ἀσφαλείας εἰς τήν Κύπρον, ἀποστολὴ τῆς ὁποίας ἦτο ἡ παρεμβολὴ αὐτῆς μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν καί Τουρκικῶν Κοινοτήτων εἰς τήν νῆσον ἵνα ἐπιτευχθῆ ἡ σχετικὴ ὕφεσις⁽²⁷⁾.

Βεβαίως αἱ τελευταῖαι τραγικαὶ ἐξελίξεις εἰς τήν Κύπρον μετέβαλον ριζικῶς τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀντιμετωπιζέτο τὸ πρόβλημα ἀπὸ τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη ἐπὶ μίαν καί πλέον δεκαετίαν. Κατὰ δὲ τὸν Γενικὸν Γραμματέα του Ο.Η.Ε. κ. Κ. Waldheim, ἡ κυπριακὴ κρίσις ἀποτελεῖ κλασσικὸν παράδειγμα του προβλήματος τῆς ἀξιοπιστίας, τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζουν πάντοτε εἰς στιγμὰς κρίσεωσ ἀί εἰρηνευτικαὶ δυνάμεις του Ο.Η.Ε. Ἐὰν καὶ αἱ εἰρηνευτικαὶ δυνάμεις αὐται ἔχουν λίαν περιορισμένας ἀρμοδιότητας καὶ διαθέτουν πενιχρὰ μέσα, ὅταν ἐκρήγνυται μία κρίσις ὁ κόσμος ἔχει ἀξίωσιν νά διαδραματίσουν αὐται σημαίνοντα ρόλον εἰς τήν ἐπίλυσίν τῆς καὶ νά ἐπιτελέσουν πράξεις διὰ τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἔγινε σκέψις ἢ ἐδόθη ἐξουσιοδότησις ὅταν αἱ εἰρηνευτικαὶ δυνάμεις συνεκροτήθησαν⁽²⁸⁾.

2. Ἀφοπλισμός

Διὰ τήν ὀλοκλήρωσιν τέλος του τομέωσ δραστηριότητος του Ο.Η.Ε. διὰ τήν διατήρησιν τῆς εἰρήνης ὀφείλομεν νά εἴπωμεν ὅτι συνεχίζων ὁ Ο.Η.Ε. τὰς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεωσ του ἀρξαμένας προσπάθειαι πρὸς ἐπίτευξιν του ἀφοπλισμοῦ, ἀνεκέρυξε τήν δεκαετίαν 1970 - 1979 ὡς δεκαετίαν ἀφοπλισμοῦ. Τοῦτο πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως καταβληθῶσι, κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα, πᾶσαι αἱ δυνατὰ προσπάθειαι πρὸς τερματισμὸν του συναγωνισμοῦ τῶν πυρηνικῶν ὄπλων, κατάργησιν τῶν ὄπλων μαζικῆς καταστροφῆς καὶ ἐπίτευξιν συμφωνίας διὰ γενικὸν καὶ πλήρη ἀφοπλισμὸν, ὑποκείμενον εἰς αὐστηρὸν διεθνεῖ ἐλεγχον.

β. Κατάργησις ἀποικιοκρατίας

Εἰς τὸν τομέα τῆς καταργήσεωσ τῆς ἀποικιοκρατίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεωσ του ὁ Ο.Η.Ε. ἐπαίξε σημαντικὸν ρόλον, διότι μεταξὺ τῶν ἀρχῶν του Χάρτου ἀναγράφεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς αὐτοδιαθέσεωσ τῶν λαῶν.

25. Βλ. σχετ. Chaumont, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 72 ἐπ. καὶ Gerbet, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 78.

26. Βλ. σχετ. Colliard, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 403 ἐπ., Chaumont, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 76.

27. Βλ. σχετ. Athanase Den dias, L'oeuvre accomplie par la force des Nations Unies à Chypre-sa valeur, Athènes, 1973.

28. Βλ. Εἰσαγωγὴν τῆς ἐτησίας ἐκθέσεωσ πεπραγμένων του Γενικοῦ Γραμματέωσ του Ο.Η.Ε. πρὸς τήν Γενικὴν Συνέλευσιν, ὑπὸ VI.

Ἡ διακήρυξις διὰ τὴν χορήγησιν ἀνεξαρτησίας εἰς τὰς ἀποικίας καὶ τοὺς λαοὺς τῶν ἀποικιῶν, γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τὴν 14ην Δεκεμβρίου 1960, τονίζει τὴν ἀνάγκην νὰ δοθῇ συντόμως τέλος εἰς τὴν ἀποικιοκρατίαν. Κατ' αὐτὴν, ἡ ὑποδούλωσις τῶν λαῶν συνιστᾷ ἄρνησιν τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἀντίκειται εἰς τὸν Χάρτην τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ διακυβεύει τὴν εἰρήνην καὶ τὴν παγκόσμιον συνεργασίαν. Ζητεῖ δὲ ἡ διακήρυξις αὐτὴ ἄμεσον λήσιν μέτρων διὰ τὴν μεταβίβασιν τῶν ἐξουσιῶν εἰς τοὺς λαοὺς τῶν ἐδαφῶν τῶν εὐρισκομένων ὑπὸ κηδεμονίαν ἢ τῶν μὴ αὐτοκυβερνωμένων χωρῶν.

Αἱ προσπάθειαι δὲ διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τούτων ἀνετέθησαν εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ἀποικιοκρατίας. Τέλος, λεκτέον, ὅτι οἱ σκοποὶ τῆς Διακηρύξεως ἐπανεβεβαιώθησαν τὸ 1970, ὅταν ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ἐνέκρινε τὸ πρόγραμμα δράσεως διὰ τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν τῆς Διακηρύξεως. Εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦτο δηλοῦται ὅτι ἡ περαιτέρω συνέχισις τῆς ἀποικιοκρατίας ἀποτελεῖ ἐγκλημα συνιστῶν παραβίασιν τοῦ Χάρτου καὶ ἐπαναλαμβάνεται, ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα ὅλοι οἱ λαοὶ τῶν ἀποικιῶν «νὰ ἀγωνίζωνται μεθ' ὅλων τῶν ἀναγκαίων μέσων κατὰ τῶν ἀποικιακῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι τοὺς καταπιέζουν».

γ. Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ πρόοδος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 παραγρ. 3 τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, εἰς τῶν σκοπῶν τοῦ Ο.Η.Ε. εἶναι ἡ ἐπίτευξις διεθνoῦς συνεργασίας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν διεθνῶν προβλημάτων οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, ἐκπολιτιστικῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς φύσεως.

Αἱ δραστηριότητες δὲ τοῦ Ὄργανισμοῦ, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναπτύξεως, εἶναι λίαν σημαντικά. Τὸ 85% τοῦ ἔργου τοῦ Ο.Η.Ε., εἰς χρῆμα καὶ προσωπικόν, ἀφορᾷ ποικίλα προγράμματα ἀποσκοποῦντα τὴν ἐπίτευξιν καλλιτέρας διαβίωσης δι' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Διὰ τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἐπιδιώκεται ἡ ἀνύψωσις τοῦ βιοτικῆς ἐπιπέδου τοῦ πληθυσμοῦ καὶ πρὸς τοῦτο οὐσιώδεις εἶναι νὰ ὑπάρχη δικαιότερα κατανομὴ εἰσοδήματος, νὰ ἀνέλθῃ οὐσιωδῶς τὸ ἐπίπεδον ἀπασχολήσεως, νὰ παρασχεθῇ μεγαλύτερα ἐξασφάλισις τοῦ εἰσοδήματος, νὰ ἐπεκταθοῦν καὶ νὰ βελτιωθοῦν αἱ συνθῆκαι τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς δημοσίας υγείας, τῆς διατροφῆς, τῆς στεγάσεως, τῆς κοινωνικῆς προνοίας καὶ νὰ προστατευθῇ τὸ περιβάλλον⁽²⁹⁾.

Εἰς αὐτὸ τὸ τεράστιον ἔργον τοῦ βοηθεῖται ὁ Ο.Η.Ε. ὑπὸ δώδεκα εἰδικῶν ὀργανισμῶν, οἱ ὁποῖοι δρῶν συνήθως ἐν συνεργασίᾳ μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων οἱ σκοποὶ εἶναι πλέον τεχνικοὶ καὶ εἰδικοί.

Οἱ ὀργανισμοὶ οὗτοι ἀναφέρονται ἢ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἀτόμου, ὡς ἡ Ἐκπαιδευτικὴ, Ἐπιστημονικὴ καὶ Πνευματικὴ Ὄργάνωσις τῶν Ἠνωμένων

29. Βλ. σχετ. Josef Pajestka, *Dimensions sociales du développement*, O.N.U., New York, 1971 - Hans Singer, *La place de l' enfance dans la stratégie du développement*, O.N.U., New York, 1973, σ. 23.

Ἐθνῶν (UNESCO), ἡ Διεθνῆς Ὀργάνωσις Ἐργασίας (I.L.O.), ἡ Παγκόσμιος Ὀργάνωσις Ὑγείας (W.H.O.), ἡ Ὀργάνωσις Τροφίμων καὶ Γεωργίας (F.A.O.) ἢ εἰς τεχνικοὺς τομεῖς ὡς ἡ Διεθνῆς Ἐνωσις Τηλεπικοινωνιῶν (I.T.U.), ἡ Παγκόσμιος Ταχυδρομικὴ Ἐνωσις (I.P.U.), ἡ Διεθνῆς Ὀργάνωσις Πολιτικῆς Ἀεροπορίας (I.C.A.O.), ἡ Διακυβερνητικὴ Ναυτιλιακὴ Συμβουλευτικὴ Ὀργάνωσις (I.M.C.O.) ἢ τέλος εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα, ὡς τὸ Διεθνὲς Νομισματικὸν Ταμεῖον (I.M.F.), ἡ Διεθνῆς Τράπεζα Ἀνοικοδομήσεως καὶ Ἀναπτύξεως (World Bank) κ.ἄ.

Τὰ ἔτη 1970 ἕως 1979 ἀποτελοῦν τὴν δευτέραν δεκαετίαν ἀναπτύξεως τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Ὁ Ο. Η. Ε. διετύπωσε διὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην μίαν στρατηγικὴν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τ' ἀποτελέσματα τῆς πρώτης δεκαετίας, καὶ δὴ, τὸ γεγονός ὅτι παρὰ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν πρόοδον εἰς τομεῖς τινάς, ἡ διαφορὰ μεταξὺ πτωχῶν καὶ πλουσιῶν Κρατῶν εἶχε τάσιν νὰ ἐπεκταθῆ, συγκεκριμένως δὲ αἱ ἐπιτευχθεῖσαι πρόοδοι εἰς τοὺς τομεῖς κατανομῆς εἰσοδήματος, ἀπασχολήσεως καὶ προστασίας τῆς παιδικῆς ἡλικίας δὲν ἦσαν ἱκανοποιητικαί (30).

Διὰ τῆς στρατηγικῆς ταύτης ὀρίζονται οἱ στόχοι διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόοδον κατὰ τὴν δεκαετίαν 1970 - 1979 καὶ ἀναφέρονται ἐπίσημοι ὑποσχέσεις τῶν Κρατῶν-Μελῶν νὰ λάβουν συγκεκριμένα μέτρα διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν (31).

Ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἑκτακτος σύνοδος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως κατὰ Ἀπρίλιον - Μάϊον 1974, ἀσχοληθεῖσα μὲ τὴν δυνατότητα μεταβολῆς τῆς διεθνoῦς οἰκονομικῆς τάξεως, υἱοθέτησε μίαν Διακήρυξιν καὶ ἓν Πρόγραμμα Δράσεως διὰ τὴν θεμελιώσιν μιᾶς νέας διεθνoῦς οἰκονομικῆς τάξεως.

Εἰς τὴν Διακήρυξιν ταύτην τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη πανηγυρικῶς διακηρύσσουν τὴν πρόθεσιν τῶν νὰ ἀσχοληθοῦν ἐπειγόντως διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν μιᾶς νέας οἰκονομικῆς τάξεως, βασιζομένης ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ἰσότητος, ἀνεξαρτησίας, κοινοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ συνεργασίας μεταξὺ ὄλων τῶν Κρατῶν, ἀνεξαρτήτως τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν αὐτῶν συστημάτων. Ἡ νέα αὕτη οἰκονομικὴ τάξις θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐξαλείψῃ ἀνισότητος, νὰ ἐπανορθώσῃ ὑφισταμένας ἀδικίας, νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ διευρυνομένου χάσματος μεταξὺ ἀνεπτυγμένων καὶ ὑπὸ ἀνάπτυξιν χωρῶν καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ σταθερῶς ἐπιταχυνομένην οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν ἐν εἰρήνῃ καὶ δικαιοσύνῃ διὰ τὰς παρούσας καὶ τὰς μελλούσας γενεάς.

Διὰ τὰς οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς δραστηριότητας τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν κυρίως ἀρμόδιον εἶναι τὸ Οἰκονομικὸν καὶ Κοινωνικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον προβαίνει ἢ προκαλεῖ μελέτας καὶ ἐκθέσεις περὶ διεθνῶν οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν, πνευματικῶν καὶ ἄλλων ζητημάτων, συγκαλεῖ διεθνεῖς συνδιασκέψεις ἐπὶ

30. Βλ. σχετ. M. Arthur Lewis, *Processus du développement*, O.N.U., New York-1971, σ. 1 ἐπ. — Hans Singer, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 21.

31. Βλ. σχετ. Max. Millikan, *Stratégie du développement*, O.N.U., New York, 1971 — Jean-Marie Domenach, *Aide au développement, obligation morale?*, O.N.U., New York 1971.

θεμάτων τῆς ἀρμοδιότητός του καὶ συντονίζει τὰς ἀρμοδιότητας τῶν εἰδικευμένων ὁργανώσεων.

Εἰς τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν οικονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν σημαίνοντα ρόλον διαδραματίζουν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ «Πρόγραμμα τοῦ Ο.Η.Ε. διὰ τὴν Οικονομικὴν Ἀνάπτυξιν», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ Διεθνὴς Τράπεζα Ἀνοικοδομήσεως καὶ Ἀναπτύξεως.

Τὸ «Πρόγραμμα τοῦ ΟΗΕ διὰ τὴν Οικονομικὴν Ἀνάπτυξιν» ἐπιδιώκει τὴν δημιουργίαν συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ καταστήσουν δυνατὰς ἢ πλέον ἀποτελεσματικὰς τὰς ἐπενδύσεις κεφαλαίων⁽³²⁾.

Ἡ Διεθνὴς Τράπεζα Ἀνοικοδομήσεως καὶ Ἀναπτύξεως παρέχει δάνεια μακροπρόθεσμα ὑπὸ εὐνοϊκοὺς ὄρους εἴτε εἰς τὰ Κράτη-Μέλη, εἴτε εἰς δημοσίας ἢ ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις τούτων πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναπτύξεως⁽³³⁾.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρεχομένην τεχνικὴν βοήθειαν, αὕτη συνίσταται κυρίως εἰς ἀποστολὴν ἐμπειρογνομόνων, παροχὴν ὑποτροφιδῶν καὶ δευτερευόντως, παροχὴν ὕλικου⁽³⁴⁾.

Ἐν τέλει, λεκτέον, ὅτι τμῆμα τῆς πολιτικῆς διὰ τὴν οικονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν ἀποτελεῖ καὶ ὁ προγραμματισμὸς τῆς οἰκογενείας.

Εἰδικῶς τὸ ἔτος τὸ ὁποῖον διερχόμεθα ἐξακριβώθη ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ο.Η.Ε. ὡς διεθνὲς ἔτος πληθυσμῶν. Ἔργον τοῦ ἔτους τούτου ἀποτελεῖ ἢ προσπάθεια κατανοήσεως ὑπὸ παντός, εἰς ὅλα τὰ Κράτη, τοῦ πολυπλόκου τῶν προβλημάτων τῆς δημογραφικῆς ἀξίσεως.

Τὸ πλέον σημαντικὸν γεγονός τοῦ ἔτους ὑπῆρξεν ἡ Παγκόσμιος Διάσκεψις ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ο.Η.Ε. συνελθοῦσα εἰς τὸ Βουκουρέστιον καὶ ἥτις ἐπεραιώθη τὴν 30ην Αὐγούστου διὰ τῆς ἐγκρίσεως σχεδίου δράσεως, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται συστάσεις καὶ ὁδηγία ἀποσκοποῦσαι εἰς τὴν ἐξασφάλισιν καλλιτέρας ποιότητος ζωῆς καὶ ταχείας κοινωνικοοικονομικῆς ἀναπτύξεως δι' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοῦ συντονισμοῦ τῶν πληθυσμιακῶν τάσεων καὶ τῆς ἀναπτύξεως.

δ. Δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ πίστις εἰς τὰ θεμελιώδη δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, διακηρυχθεῖσα εἰς τὸ προοίμιον τοῦ Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἐπαναλαμβανομένη πολλάκις εἰς αὐτόν⁽³⁵⁾, δεικνύει τὴν προσκόλησιν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εἰς ἓν πνευματικὸν καὶ νομικὸν ἰδεῶδες.

Μία δὲ τῶν πρώτων δραστηριοτήτων τοῦ Ο.Η.Ε. ἐνέκετο εἰς τὴν διατύ-

32. Βλ. σχετ. David Wightman, L'intérêt du développement du tiers monde pour l'économie des pays industriels, O.N.U., New York, 1972, σ. 57 ἐπ.

33. Βλ. σχετ. Wightman, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 51 ἐπ.

34. Βλ. σχετ. Chaumont, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 98 ἐπ.

35. Ἄρθρ. 1 παρ. 3, 13 παρ. 1β, 55 παρ. γ., 63 παρ. 2, 76 παρ. 5 τοῦ Καταστ. Χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

πωσιν ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Διακηρύξει τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, τὸ 1948⁽³⁶⁾. τοῦ ιδεώδους τὸ ὅποῖον δέον νὰ εἶναι κοινὸν δι' ὅλους τοὺς λαοὺς. Κατὰ τὴν διακήρυξιν ταύτην, ἀποτελουμένην ἐκ 30 ἄρθρων, ἕκαστος δύναται νὰ ἀπολαύῃ τῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν ἅς διακηρύσσει «ἄνευ διακρίσεως φυλῆς, χρώματος, φύλου, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικῶν καὶ ἄλλων ιδεῶν, ἐθνικῆς ἢ κοινωνικῆς προελεύσεως, περιουσίας, γεννήσεως ἢ πάσης ἄλλης καταστάσεως».

Ἡ Διακήρυξις ἀναγνωρίζει δύο κατηγορίας δικαιωμάτων, τὴν περιλαμβάνουσαν τὰ ἀστικά καὶ πολιτικά καὶ τὴν περιλαμβάνουσαν τὰ οἰκονομικά, κοινωνικά καὶ πνευματικά δικαιώματα. Εἰς τὰ ἀστικά καὶ πολιτικά δικαιώματα περιέχονται τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἀτόμου. Εἰς αὐτὴν δὲ τὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ αἱ θεμελιώδεις ἐλευθερίαι τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἡ τῆς σκέψεως, τῆς συνειδήσεως, τῆς θρησκείας, τῆς ἐκφράσεως, τοῦ συνέρχεσθαι καὶ τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ οἰκονομικά καὶ κοινωνικά δικαιώματα, ταῦτα εἶναι τὸ δικαίωμα πρὸς ἐργασίαν, τὸ δικαίωμα πρὸς ἐκλογὴν ἐπαγγέλματος, τὸ δικαίωμα τοῦ ἀξιοῖν δικαίας καὶ εὐνοϊκᾶς συνθήκας ἐργασίας, ὡς καὶ τὸ δικαίωμα κατὰ τῆς ἀνεργίας.

Δέκα ὀκτὼ ἔτη μετὰ τὴν διατύπωσιν τῆς διακηρύξεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, δηλ. τὸ 1966⁽³⁷⁾, ἠκολούθησεν ἡ διατύπωσις τῶν Διεθνῶν Συμφῶνων ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπαναλαμβάνουν τὰς ἀρχὰς τῆς Διακηρύξεως, προσθέτουν ὁμοῦ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτεδιαθέσεως τῶν λαῶν.

Τὰ Σύμφωνα ταῦτα θὰ ἀποκτήσουν νομικὴν ἰσχὺν συμβάσεως μεταξὺ τῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα θὰ τὰ ἐπικυρώσουν, ἀφ' ἧς τεθοῦν εἰς ἐφαρμογὴν. Θὰ τεθοῦν δὲ εἰς ἐφαρμογὴν ἐφ' ὅσον 35 Κράτη θὰ τὰ ἔχουν ἐπικυρώσει ἢ θὰ ἔχουν προσχωρήσει εἰς αὐτά.

Ἐκτὸς ὁμοῦ τῆς Οἰκουμενικῆς Διακηρύξεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, καὶ τῶν Διεθνῶν Συμφῶνων, ὁ Ο. Η. Ε. κατήρτισε πλείστας συμβάσεις ἀναφερομένης εἰς τὴν προστασίαν συγκεκριμένων δικαιωμάτων. Χαρακτηριστικῶς δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὰς συμβάσεις διὰ τὴν πρόληψιν καὶ τὸν τερματισμὸν τοῦ ἐγκλήματος τῆς γενοκτονίας, διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν φυλετικῶν διακρίσεων, διὰ τὴν κατάργησιν τῶν εἰς βάρος τῶν γυναικῶν γενομένων διακρίσεων, διὰ τὴν λήψιν μέτρων πρὸς προστασίαν τῶν προσφύγων, διὰ τὴν προστασίαν τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνηλίκων.

Ἰδιαιτέρας ὁμοῦ μνείας εἶναι αἱ ἐπιτεύξεις τοῦ Ο. Η. Ε. ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν τομέα τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸν τομέα τῆς ἐκπαίδευσως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων, ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐργασίας ἔχει υἱοθετήσῃ πλέον τῶν 280 Συμβάσεων καὶ Συστάσεων, αἵτινες συνιστοῦν ἓνα πραγματικὸν διεθνὴ κώδικα ἐργασίας.

36. Ἡ Οἰκουμενικὴ Διακήρυξις τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἐμφηρίσθη ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1948.

37. Ἀπόφασις τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ὑπ' ἀριθ. 2200 (X X I) τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1966.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν, ἡ UNESCO ἐν συνεργασία μὲ τὰ Κράτη-Μέλη ὀργανώνει μορφωτικὰς ἐκδηλώσεις, προβαίνει εἰς οἰκοδόμησιν σχολικῶν κτιρίων καὶ εἰς τὸν ἐκσυγχρονισμόν τῶν σχολικῶν προγραμμάτων καὶ ἐκδίδει βιβλία ποιότητος. Σκοπὸς δὲ βασικὸς τῆς UNESCO εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν μείωσιν τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς ὅλους μῖα τουλάχιστον ἐξαετοῦς σχολικῆς ἐκπαίδευσως.

Δεόν ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ἡ ὑπὸ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν Ἰδρυσις Πανεπιστημίου, τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ ἐκ κέντρων ἐκπαίδευσως καὶ ἐρευνῶν εἰς πλείστας Χώρας. Τοῦ Πανεπιστημίου τούτου ἀναμένεται ἡ ἐναρξίς τῆς λειτουργίας του εἰς τὸ Τόκυο διὰ τὸ τρέχον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος.

Ὡς προαναφέρθη μεταξύ τῶν ὑπὸ τοῦ Ο.Η.Ε. καταρτισθεισῶν συμβάσεων περιλαμβάνονται καὶ ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι σκοποῦν τὴν κατάργησιν τῶν εἰς βάρος τῶν γυναικῶν γενομένων διακρίσεων. Τοσαύτη δὲ σημασία προσδίδεται ὑπὸ τοῦ Ο.Η.Ε. εἰς τὸν τομέα αὐτόν, οὕτως, ὥστε ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως⁽³⁸⁾ νὰ ἀφιερωθῇ τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς τὴν γυναῖκα.

Αἱ προγραμματισθεῖσαι διὰ τὸ ἔτος τοῦτο δραστηριότητες ἔχουν ὡς σκοπὸν νὰ καταστήσουν πλεόν κατανοητὴν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῶν γυναικῶν, τόσον εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας χώρας, ὅσον καὶ εἰς τὰς ὑπὸ ἀνάπτυξιν. Τὸ Διεθνὲς ἔτος διὰ τὴν γυναῖκα ἐπιδιώκει τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἰσότητος μεταξύ τῶν δύο φύλων, τὴν πλήρη συμμετοχὴν τῶν γυναικῶν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῶν χωρῶν τῶν, ὡς καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς σημαινούσης προσφορᾶς τῶν γυναικῶν εἰς τὴν δημιουργίαν φιλικῶν σχέσεων καὶ συνεργασίας μεταξύ τῶν Κρατῶν καὶ εἰς τὴν ἐδραίωσιν τῆς εἰρήνης ἀνά τὸν κόσμον.

Περαινοῦσα ἐπιθυμῶ νὰ προσθέσω ὅτι ἐάν εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον, μὲ τὰς διαφόρους πολιτικὰς ἰδεολογίας, θρησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ διάφορα στάδια οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, ἐπιτευχθῇ ἡ διαμόρφωσις ἐνὸς κοινοῦ ἰδεώδους ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ὑπάρξῃ καθολικὸς σεβασμὸς εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου θὰ δημιουργηθῇ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἰσχυρὸς σύνδεσμος ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξαρτῶνται ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ διατήρησις εἰρηνικῶν σχέσεων μεταξύ τῶν Ἐθνῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ μέλλον μῖα ἀποδοτικῆς συνεργασίας, εἰς τὸν οἰκονομικόν, κοινωνικόν καὶ μορφωτικόν τομέα.